

V práci se zaměřuji na problematiku příčin a právních forem omezování vlastnického práva k půdě zejména v případech, kdy dochází ke střetu individuálních zájmů vlastníka se zájmem veřejným. Vlastnické právo představuje právní titul k svobodnému nakládání s předmětem vlastnictví, přičemž přirozeně dochází ke kolizi s ochranou půdy, jako významnou součástí životního prostředí. Výkon vlastnického práva se nemusí vždy slučovat s žádoucím ekologickým způsobem chování, proto je nutné stanovit závazné zákonné meze.

Silící požadavky společnosti na ochranu životního prostředí a přírodních zdrojů se projevují řadou veřejnoprávních omezení. Jednotlivé formy omezování vlastnického práva k půdě jsou pouze úsekem širokého okruhu omezení vlastnického práva z důvodu ochrany životního prostředí a přírodních zdrojů. Další důvody ke vzniku omezení vlastnického práva k půdě pramení ze specifických vlastností samotné půdy.¹

V případě zásahů do vlastnického práva náleží v některých případech vlastníkovi za tato omezení náhrada. S ohledem na zadaný diplomový úkol se v práci soustředím na problematiku poskytování náhrad a věnuji se jednotlivým případům z hlediska zvláštních právních předpisů. Veřejnoprávní omezení jsou v podobě mnoha povinností stanovena nejčastěji předpisy upravujícími přímo některý z úseků ochrany životního prostředí, a to ať už zákonem či správním aktem vydaným na základě zákona. Vzhledem k rozsahu této práce je však nelze obsáhnout v plném rozsahu, proto věnuji bližší pozornost pouze čtyřem nejvýznamnějším z nich, které souvisí s ochranou zemědělské půdy, lesní půdy, ochranou vod a ochranou přírody a krajiny.

¹ Drobnič, J.: Základy pozemkového práva, Praha, 2007, str. 70 násl.